

Sygnatura akt VIII C 271/15

%\$VIII/C/271/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 stycznia 2016 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu VIII Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Martyniec

Protokolant: Kamila Wołęjszo

po rozpoznaniu w dniu 27 stycznia 2016 r. we Wrocławiu na rozprawie sprawy

z powództwa K. G., W. B. (1), W. B. (2)

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę

I. umarza postępowanie w części, tj. co do kwoty 4.901,86 zł wraz z odsetkami od tej kwoty;

II. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. w W. na rzecz powódki K. G. kwotę 5.695,11 zł (pięć tysięcy sześćset dziewięćdziesiąt pięć złotych jedenaście groszy) z ustawowymi odsetkami a od 1 stycznia 2016 r. ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 12 grudnia 2014 r. do dnia zapłaty;

III. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. w W. na rzecz powodów W. B. (1) i W. B. (2) kwotę 11.390,23 zł (jedenaście tysięcy trzysta dziewięćdziesiąt złotych dwadzieścia trzy grosze) z ustawowymi odsetkami a od 1 stycznia 2016 r. ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 12 grudnia 2014 r. do dnia zapłaty;

IV. oddala dalej idące powództwo;

V. zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki K. G. kwotę 805,34 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;

VI. zasądza od strony pozwanej na rzecz powodów W. B. (1) i W. B. (2) kwotę 1610,68 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;

VII. nakazuje stronie pozwanej uiścić na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego dla Wrocławia Śródmieścia) kwotę 26,80 zł tytułem zwrotu wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 10 lutego 2015 r., sprecyzowanym w piśmie procesowym z dnia 13 marca 2015 r. powodowie K. G., W. B. (3), W. B. (4) domagali się zasądzenia od strony pozwanej (...) Spółki Akcyjnej w W. na swą rzecz solidarnie kwoty 21.987,20 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 12 grudnia 2014 r. oraz zasądzenia od strony pozwanej na rzecz powodów kosztów procesu wg norm przepisanych wraz z kosztami zastępstwa procesowego w kwocie 2.417 zł.

Uzasadniając treść żądania powodowie podnieśli, że w dniu 19 października 2014 r. miała miejsce kolizja drogowa, w wyniku której uszkodzeniu uległo auto powodów marki V. (...) o nr rej. (...), a pojazd sprawcy zdarzenia ubezpieczony był w zakresie odpowiedzialności cywilnej u strony pozwanej. Powodowie zgłosili szkodę, w toku postępowania likwidacyjnego wypłacono im kwotę 15.170,56 zł. Powodowie nie zgodzili się z tak ustaloną szkodą i zmuszeni byli

zlecić wykonanie prywatnej opinii celem ustalenia jej rzeczywistej wysokości. Powodowie wskazali, że na roszczenie składa się odszkodowanie wyliczone przez prywatnego rzeczoznawcę pomniejszone o dokonaną wypłatę, oraz koszt sporządzenia opinii w kwocie 369 zł.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, oraz kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

W uzasadnieniu strona pozwana podniosła, iż roszczenie powodów o zapłatę dalszego odszkodowania jest bezpodstawne. Wskazała, że wypłacone odszkodowanie pozwala na przywrócenie przedmiotowego pojazdu do stanu sprzed wypadku, przy uwzględnieniu cen usług i części zamiennych występujących na lokalnym rynku. W ocenie strony pozwanej miernikiem wysokości szkody powinny być przeciętne, a nie maksymalne ceny rynkowe, nadto opinia sporządzona na zlecenie powodów jest zawyżona i nie odzwierciedla rzeczywistej szkody, jaką ponieśli. Zastosowano w niej stawki cen części i roboczogodziny obowiązujące w Autoryzowanych Stacjach Obsługi, które są najwyższymi cenami na rynku, co byłoby niewspółmierne do wartości pojazdu. Strona pozwana argumentowała, że oryginalne części zamienne pochodzące z sieci dystrybucji producenta pojazdu i części zamienne pochodzące spoza tej sieci są tymi samymi jakościowo elementami. Jeżeli powodowie dokonali naprawy pojazdu, wysokość szkody stanowią wyłącznie koszty rzeczywiście przez nich poniesione. W przeciwnym wypadku zdaniem strony pozwanej ustalić należy, czy uszkodzone części były częściami oryginalnymi. W ocenie ubezpieczyciela koszt sporządzenia prywatnego kosztorysu był zbędny, gdyż strona pozwana prawidłowo ustaliła wysokość szkody.

Na rozprawie 27 stycznia 2016 r. powodowie cofnęli powództwo co do kwoty 4.091,86 zł wraz ze zrzeczeniem się roszczenia, podtrzymując powództwo co do kwoty 17.085,34 zł wraz z ustawowymi odsetkami.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 19 października 2014 r. o godzinie 19.15 na ulicy (...) we W. sprawca kierujący samochodem osobowym marki V. (...) o nr rej. (...) przejechał na czerwonym świetle, co doprowadziło do kolizji z samochodem marki V. (...) o nr rej. (...), prowadzonym przez Ł. G., a stanowiącym współwłasność K. G. oraz małżeństwa W. B. (1) i W. B. (2).

W dacie zdarzenia sprawca ubezpieczony był od odpowiedzialności cywilnej u strony pozwanej (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W..

Dowód: - akta szkody nr (...) w załączeniu, a w nich notatka informacyjna o zdarzeniu drogowym i karta pojazdu.

Powodowie są pierwszymi właścicielami przedmiotowego pojazdu, który przed wypadkiem był regularnie serwisowany, w tym w autoryzowanych punktach, nie uległ wcześniej wypadkowi powodującemu wymianę oryginalnych części. Samochód został jedynie otarty na prawej stronie podczas parkowania.

Dowód: - książka serwisowa samochodu, k.64 – 68,

- przesłuchanie K. G., protokół elektroniczny z 9 września 2015 r.

W wyniku zderzenia w samochodzie powoda uszkodzeniu uległ lewy przód, lewy bok i lewy tył pojazdu. Naprawy wymagały: słupek przedni i próg kpl., fotel przedni kpl., osprzęt drzwi bocznych tylnych. Wymiany wymagały: błotnik przedni, drzwi boczne przednie, drzwi boczne tylne, słupek środkowy, wykładzina dachu, osprzęt drzwi bocznych przednich, poduszka powietrzna boczna przednia z ukł. sterowania, kurtyna powietrzna boczna z ukł. sterowania, tarcza koła przedniego ze stopu lekkiego.

Dowód: - akta szkody nr (...) w załączeniu,

- pisemna opinia biegłego P. S., k. 70-81.

W dniu 20 października 2014 r. poszkodowani zgłosili szkodę u strony pozwanej.

Dowód: - dokumentacja zgromadzona w aktach szkody.

Decyzją z 17 listopada 2014 r. strona pozwana przyznała powodom odszkodowanie w kwocie 5.056,85 zł

Pismem doręczonym w dniu 27 listopada 2014 r. powódka K. G. wezwała stronę pozwaną do zapłaty dalszego odszkodowania w kwocie nie niższej niż 35.295 zł.

Dnia 28 listopada 2014 r. strona pozwana przyznała powodom dalsze odszkodowanie w kwocie 10.113,70 zł.

Strona pozwana przyjęła stawkę za roboczogodzinę za naprawy mechaniczne i lakierowanie na poziomie 60 zł netto, zastosowała również amortyzację cen części zakwalifikowanych do wymiany w wysokości 45%, ustalając współczynnik odchylenia przy kosztach materiału lakierniczego na 67%. Strona pozwana wypłaciła powodowi przyznane wynagrodzenie.

Dowód: - decyzje wypłaty z dnia 17.11.2014 r. oraz 28.12.2014 r. wraz z kalkulacją naprawy w aktach szkody.

Powodowie zlecieli wykonanie opinii technicznej określającej koszt naprawy uszkodzeń powstałych w ich pojeździe wskutek kolizji z 19 października 2014 r. i ponieśli koszt jej wykonania w wysokości 369 zł.

Dowód: kosztorys naprawy wraz z fakturą VAT k. 1 1 – 21.

Pełne przywrócenie pojazdu do stanu poprzedniego wymagało prac lakierniczych, naprawy i wymiany niektórych elementów. Koszt naprawy pojazdu przy zastosowaniu stawek za roboczogodzinę dla prac mechanicznych i blacharskich na poziomie 100 zł netto i lakierniczych na poziomie 110 zł netto oraz przy zastosowaniu części oryginalnych według cen obowiązujących na październik 2014 r. wyniósł 31.886,89 zł. Wartość rynkowa brutto pojazdu na 19 października 2014 r. wynosiła 41.700 zł. W chwili zdarzenia oraz wyliczania kosztów naprawy, nie było dostępnych części potrzebnych do naprawy o jakości (...).

Dowód: - pisemna opinia biegłego P. S., k. 70 – 81,

- opinia uzupełniająca biegłego P. S., k.102 – 107.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnieniu w przeważającej części.

Fakt powstania szkody w pojeździe V. (...) o nr rej. (...) należącym do powodów, jej zakres, jak również odpowiedzialność strony pozwanej (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. co do zasady nie były w sprawie sporne. Spór sprowadzał się do ustalenia wysokości szkody.

Zgodnie z brzmieniem przepisu art. 363 § 1 k.p.c. naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu. Jeżeli naprawienie szkody ma nastąpić w pieniądzu, wysokość odszkodowania powinna być ustalona według cen z daty ustalenia odszkodowania, chyba że szczególne okoliczności wymagają przyjęcia za podstawę cen istniejących w innej chwili (§ 2). Z kolei z treści przepisu art. 9 w zw. z art. 4 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. z 2003, nr 124, poz. 1152) wynika, iż umowa ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej obejmuje odpowiedzialność cywilną podmiotu objętego obowiązkiem ubezpieczenia za szkody wyrządzone czynem niedozwolonym oraz wynikłe z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, o ile nie sprzeciwia

się to ustawie lub właściwości (naturze) danego rodzaju stosunków. Umowa ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych obejmuje również szkody wyrządzone umyślnie lub w wyniku rażącego niedbalstwa ubezpieczającego lub osób, za które ponosi on odpowiedzialność.

Zastosowanie cytowanego wyżej przepisu art. 363 k.c. w sferze odpowiedzialności gwarancyjnej ubezpieczyciela prowadzi do wniosku, że treścią świadczenia ubezpieczyciela wynikającą z umowy ubezpieczenia OC nie jest jednak przywrócenie pojazdu do stanu sprzed wypadku (restytucja techniczna samochodu), ale naprawienie szkody powstałej w ogóle w majątku poszkodowanego wywołanej uszkodzeniem pojazdu. Odszkodowanie z tytułu ubezpieczenia OC wypłaca się zawsze w pieniądzu. Jak przy tym jednoznacznie wynika z orzecznictwa Sądu Najwyższego, odszkodowanie ubezpieczeniowe przy ubezpieczeniu OC jest odszkodowaniem w pełnej wysokości, polegającym na zapłacie kwoty koniecznej do przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu sprzed wypadku (por. wyrok SN z dnia 11.06.2003 r., V CKN 308/01, wyrok SN z dnia 20.02.2002 r., V CKN 903/00).

Przy tym zgodnie podkreśla się w judykaturze, że obowiązek naprawienia szkody przez ubezpieczyciela nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierzał ją naprawić. Odszkodowanie ma bowiem wyrównać mu uszczerbek majątkowy powstały w wyniku zdarzenia wyrządzającego szkodę. Dla powstania odpowiedzialności gwarancyjnej ubezpieczyciela istotne znaczenie ma jedynie fakt powstania szkody, a nie fakt jej naprawienia. Poszkodowanemu w związku z ruchem pojazdu mechanicznego przysługuje w ramach ubezpieczenia OC roszczenie odszkodowawcze z chwilą powstania obowiązku naprawienia szkody, a nie dopiero po powstaniu kosztów naprawy samochodu. Okoliczność naprawienia szkody nie ma też znaczenia dla określenia wysokości przysługującego poszkodowanemu odszkodowania ubezpieczeniowego, ponieważ wysokość ta powinna ściśle odpowiadać kosztom wyrównania uszczerbku, jaki pojawił się w majątku poszkodowanego po powstaniu wypadku komunikacyjnego, a więc kosztom przywrócenia pojazdowi jego wartości sprzed wypadku (por. wyrok SA w Poznaniu z dnia 22.02.2007 r., I ACa 1179/06, wyrok SN z dnia 16.05.2002 r., V CKN 1273/00, wyrok SN z dnia 16.01.2002 r., VI CKN 635/00 i orzecznictwo tam przywołane). O przywróceniu zaś pojazdu do stanu sprzed zdarzenia można zaś mówić jedynie wtedy, gdy stan pojazdu po naprawie, pod każdym względem: technicznym, zdolności użytkowej, części składowych, trwałości, wyglądu estetycznego odpowiada stanowi tegoż pojazdu sprzed wypadku. Rzecz bowiem uznaje się za naprawioną, gdy jej stan nie odbiega od stanu sprzed wyrządzenia szkody (por. wyrok SA w Łodzi z dnia 10.11.1992 r., I ACr 410/92). Jednocześnie Sąd podziela argumentację Sądu Najwyższego, wyrażoną w wyroku z 25 kwietnia 2002 r. sygn. akt I CKN 1466/99, iż ubezpieczony nabywając części samochodowe nie ma obowiązku poszukiwać sprzedawcy oferującego je najtaniej, oraz pogląd zawarty w uchwale składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z 12 kwietnia 2012 r., III CZP 80/11, zgodnie z którą użycie części nieoryginalnych nie prowadzi do pełnej restytucji ze względu na generalnie niższą, a w każdym razie niepewną jakość takich części i związane z nimi ryzyka.

Sąd doszedł zatem do przekonania, iż powodowie uprawnieni byli do domagania się zwrotu wyliczonych kosztów naprawy pomniejszych o już wypłacone odszkodowanie.

W pierwszej kolejności Sąd wskazuje, iż na rozprawie 27 stycznia 2016 r. powodowie cofnęli pozew wraz ze zrzeczeniem się roszczenia co do kwoty 4.901,86 zł.

Zgodnie z brzmieniem art. 355 § 1 k.p.c. Sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew. Jak stanowi natomiast art. 203 § 1 k.p.c. pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia - aż do wydania wyroku.

Skoro zatem strona powoda cofnęła pozew w części ze skutkiem prawnym, a przy tym nie zaszły w ocenie Sądu okoliczności z art. 203 § 4 k.p.c., postępowanie podlegało w tej części umorzeniu, o czym orzeczono jak w punkcie I. sentencji wyroku.

Ustalając wysokość należnego powodom odszkodowania, Sąd oparł się na opinii głównej oraz uzupełniającej, sporządzonych przez biegłego sądowego P. S..

Powyższe opinie zostały sporządzone w sposób rzeczowy, spójny i logiczny. Nie budziły one wątpliwości, czy zastrzeżeń Sądu, nadto opinia uzupełniająca wyjaśniła wątpliwości strony pozwanej co do opinii głównej, gdyż strona pozwana nie wносиła do opinii uzupełniającej zastrzeżeń. Ze sporządzonej opinii głównej wynikało, że szkoda w pojeździe, przy zastosowaniu części jakości O wyniosła 31.886,89 zł brutto. Analizując treść opinii sporządzonej przez biegłego w związku z kalkulacjami dokonanymi przez (...) S.A. w W., Sąd ustalił, że strona pozwana w kalkulacji obniżyła cenę części zamiennych o 45%, a koszty materiału lakierniczego o 33%. W ocenie Sądu nie było do tego podstaw, gdyż zgromadzony materiał dowodowy nie dawał powodów do stwierdzenia, aby elementy te były wcześniej uszkodzone, nie były oryginalne lub były prowizorycznie naprawiane, a co do powłoki lakierniczej – aby była wcześniej uszkodzona na zakwalifikowanych do lakierowania elementach. W takiej sytuacji obniżenie kosztów nie zapewniało przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody. Sąd uznał, że strona pozwana w swej kalkulacji zaniżyła również cenę za roboczogodzinę prac mechanicznych i blacharskich oraz lakierniczych, przyjmując za biegłym średnią cenę dla tego typu prac w okresie powstania szkody w rzemieślniczych warsztatach blacharsko-lakierniczych w miejscu zamieszkania powoda, tj. 100 zł netto za prace mechaniczne i blacharskie, oraz 110 zł netto za prace lakiernicze. Jednocześnie, jak wynika z opinii uzupełniającej, w chwili zdarzenia oraz wyliczania kosztów naprawy nie było dostępnych stosownych części jakości (...). Uwzględnienie ceny części jakości O w świetle powołanego orzecznictwa oraz stanu faktycznego sprawy było więc uzasadnione, wbrew twierdzeniom strony pozwanej. Zgodnie z materiałem dowodowym, powodowie są pierwszymi właścicielami przedmiotowego samochodu, przed kolizją 19 października 2014 r. samochód nie uległ wypadkowi powodującemu konieczność wymiany znajdujących się w nim oryginalnych części. Był regularnie serwisowany, w tym w autoryzowanych punktach. Biorąc pod uwagę powyższe, opierając się na dokonanej przez biegłego analizie, Sąd uznał, że koszt naprawy uszkodzeń samochodu V. (...) o nr rej. (...) wyniósł 31.886,89 zł brutto. Sąd miał na względzie, że wartość pojazdu na dzień zdarzenia wynosiła 41.700 zł, naprawa była więc ekonomicznie uzasadniona, nie przekraczała bowiem 80%.

Skoro zatem wysokość szkody wyliczona została na łączną kwotę 31.886,89 zł, zaś poszkodowani otrzymali już kwotę 15.170,55 zł uznać należało, iż zasadnym było zasądzenie na rzecz powodów kwoty 16.716,33 zł.

Żądaniem pozwu objęte również było roszczenie zasądzenia na rzecz powodów kwoty 369 zł tytułem poniesionego przez nich kosztu sporządzenia kosztorysu naprawy przedmiotowego pojazdu. Zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z 18 maja 2004 (III CZP 24/04) odszkodowanie przysługujące z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów może - stosownie do okoliczności sprawy - obejmować także koszty ekspertyzy wykonanej na zlecenie poszkodowanego. W orzecznictwie utrwalony jest pogląd, że koszty poniesione przez poszkodowanego tytułem sporządzenia prywatnej opinii (kosztorysu) są zasadne w sytuacji, gdy pozwane towarzystwo odmawia zaspokojenia roszczenia poszkodowanego, który decyduje się następnie w celu obrony swoich uzasadnionych interesów na wykonanie prywatnej opinii (por. wyrok Sądu Rejonowego w Koninie z 14 października 2008 r., sygn. akt I C 283/08). W okolicznościach rozpatrywanej sprawy, w ocenie Sądu, koszt 369 zł poniesiony przez powodów za sporządzenie kosztorysu wykonanego na ich zlecenie przez M. M. był uzasadniony. Powodowie zlecili bowiem sporządzenie opinii technicznej i przedstawili ją stronie pozwanej jeszcze w toku postępowania likwidacyjnego, celem podjęcia rzeczowej i opartej na wiedzy fachowej polemiki z ustaleniami poczynionymi przez rzeczoznawcę strony pozwanej. Strona pozwana uznała dalsze roszczenia powodów za bezzasadne, jednak mając na względzie wynik niniejszego postępowania, roszczenie powodów jest jednak uzasadnione w przeważającej części, zaś wysokość kosztów naprawy pojazdu powodów określona w oparciu o opinię biegłego sądowego jest zbliżona do wskazanej w prywatnej opinii technicznej. Tym samym poniesiony przez powodów koszt sporządzenia prywatnej opinii należało ocenić jako celowy dla dochodzenia ich uzasadnionych praw.

W przedmiotowej stronie żadna ze stron nie kwestionowała, iż powodom przysługiwało prawo współwłasności samochodu marki V. (...) o nr rej. (...), który uległ uszkodzeniu w wyniku wypadku z 19 października 2014 r. Okoliczność współwłasności wynika z karty pojazdu, której kopia znajduje się w aktach szkody. W aktach sprawy brak jakichkolwiek dowodów na okoliczność tego, w jakich udziałach przysługuje powodom współwłasność samochodu, dlatego w oparciu o przepis art. 197 k.c. należało przyjąć domniemanie, iż udziały współwłaścicieli są równe. Każdy ze współwłaścicieli doznał zatem uszczerbku w majątku jedynie do wysokości swojego udziału.

Odnosząc się do żądania zasądzenia odszkodowania na rzecz powodów solidarnie sąd zważył, że zgodnie z art. 379 § 1 k.c. jeżeli jest kilku dłużników lub kilku wierzycieli, a świadczenie jest podzielne, zarówno dług, jak i wierzytelność dzielą się na tyle niezależnych od siebie części, ile jest dłużników albo wierzycieli. Części te są równe, jeżeli z okoliczności nie wynika nic innego. Powyższy przepis ma zastosowanie w sytuacji zaistnienia stosunku zobowiązaniowego, w którym występuje kilku dłużników albo kilku wierzycieli, jednocześnie zaś nie istnieją podstawy do przyjęcia konstrukcji zobowiązania solidarnego. W świetle art. 369 k.c. zobowiązanie jest solidarne, jeżeli to wynika z ustawy lub czynności prawnej. Należy zauważyć, że pomiędzy stronami nie doszło do dokonania żadnej czynności prawnej, a zobowiązanie powstało w wyniku czynu niedozwolonego. Sąd zaznacza, że z przepisów regulujących odpowiedzialność odszkodowawczą za czyny niedozwolone nie sposób wywieść solidarności po stronie osób poszkodowanych. Z art. 441 k.c. wynika jedynie odpowiedzialność solidarna osób ponoszących odpowiedzialność za szkodę. Jednocześnie świadczenie odszkodowawcze strony powodowej jest podzielne, gdyż może być spełnione częściowo bez istotnej zmiany przedmiotu lub wartości (art. 379 § 2 k.c.)

Należy mieć na uwadze, że powodowie W. B. (1) i W. B. (2) pozostają we wspólności małżeńskiej ustawowej, dlatego przysługuje im do majątku nią objętego współwłasność (wspólność) łączna. Odnosząc powyższe do przedmiotowej sprawy należy wskazać, że współwłasność przedmiotowego samochodu w wymiarze 2/3 jest ich wspólnością łączną. Również cała kwota odszkodowania zasądzonego na rzecz powodów w niniejszej sprawie powinna być więc podzielona we wskazanych proporcjach.

Z uwagi na powyższe, świadczenie odszkodowawcze w łącznej kwocie 17.085,34 zł (16.716,33 + 369) powinno ulec podziałowi na dwie niezależne części – w wysokości 1/3 na rzecz powódki K. G., co stanowi kwotę 5.695,11 zł (17.085,34 : 3), oraz na rzecz powodów W. B. (3) i W. B. (4) w wysokości 2/3, czemu odpowiada kwota 11.390,23 zł. Z uwagi na nie uwzględnienie żądania solidarnego dalej idące powództwo zostało oddalone.

Orzeczenie w kwestii odsetek od zasądzonej kwoty Sąd oparł o treść przepisu art. 481 k.c., zgodnie z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Art. 14 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych stanowi, że zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie, a w przypadku gdyby w terminie 30 dni od dnia zgłoszenia szkody wyjaśnienie okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, odszkodowanie wypłaca się terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe, nie później jednak niż w terminie 90 dni od dnia złożenia zawiadomienia o szkodzie, chyba że ustalenie odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania zależy od toczącego się postępowania karnego lub cywilnego.

Skoro strona pozwana powiadomiona została o zdarzeniu w dniu 20 października 2014r., obowiązek wypłaty pełnego odszkodowania realizował się najdalej w dniu 19 listopada 2014 r. Powodowie domagali się zasądzenia od żądanej kwoty odsetek ustawowych od 12 grudnia 2014 r. do dnia zapłaty, i ten moment początku naliczania odsetek Sąd uwzględnił w sentencji wyroku. Sąd wskazuje, że od 1 stycznia 2016 r. ustawodawca w art. 481 § 2 wprowadził odsetki ustawowe za opóźnienie, których wysokość równa jest sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych (art. 481 § 2 k.c. zmieniony przez art. 2 pkt 2 lit. a ustawy z dnia 9 października 2015 r. - Dz.U.2015.1830 - zmieniającej ustawę k.p.c. z dniem 1 stycznia 2016 r.). W brzmieniu art. 481 § 2 przed 1 stycznia 2016 r., jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należały się odsetki ustawowe, określane w drodze rozporządzenia przez Radę Ministrów (§ 3). Wysokość odsetek ustawowych za opóźnienie oraz odsetek ustawowych jest zatem odmienna, co zastrzeżono w wyroku.

W oparciu o powyższe, należało orzec, jak w punktach II, III i IV wyroku.

Orzeczenie o kosztach procesu oparto o zasadę odpowiedzialności za wynik procesu wyrażoną w przepisie art. 100 k.p.c., zgodnie z którym w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Sąd może włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznacznej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu. W oparciu o powyższe, mając na uwadze, że powodowie ulegli w części swojego żądania (23%), koszty procesu im należne wyniosły 2.152,18 zł. Na koszty procesu poniesione przez powodów składały się: opłata za udzielone pełnomocnictwo w wysokości 17 zł, koszty opłaty od pozwu w wysokości 1.100 zł oraz koszty pomocy prawnej, tj. 2.400 zł. Mając na uwadze, że powodowie wygrali w 77 %, na ich rzecz należałoby przyznać 2.708,09 zł. Na koszty procesu poniesione przez stronę pozwaną składały się z kolei: opłata za udzielone pełnomocnictwo w wysokości 17 zł oraz koszty pomocy prawnej w wysokości 2.400 zł. Tym samym, mając na uwadze, że strona pozwana wygrała w 23 %, należałoby jej przyznać kwotę 555,91 zł. Po wzajemnym zniesieniu kosztów do kwoty 555,91 zł, strona pozwana miała obowiązek zwrócić powodom kwotę 2.152,18 zł. Ponadto wynagrodzenie biegłego wyniosło łącznie 1.026,80 zł. Odpowiednio do stosunku wygrania procesu powodowie powinni ponieść koszty wynagrodzenia biegłego w wysokości 236,16 zł, natomiast strona pozwana – w wysokości 790,64 zł. Obie strony procesu uiściły zaliczki na wynagrodzenie biegłego po 500 zł, a zatem powodowie przekraczającą o 263,84 zł obciążającą ich z tego tytułu koszty. Zatem Sąd nałożył na stronę pozwaną obowiązek zwrotu powodom kosztów w kwocie 2.416,02 zł (2.152,18 zł + 263,84 zł), zasądzając je podzielnie (1/3 na rzecz powódki K. G. i 2/3 na rzecz powodów W. i W. B. (4)). Biorąc pod uwagę, że całość wynagrodzenia biegłego nie została przez strony opłacona, Sąd nakazał ponadto stronie pozwanej uiścić na rzecz Skarbu Państwa kwotę 26,80 zł tytułem zwrotu wydatków tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa.